

ДОНКА /блѣсва го/

Стой, поразнико, да ги извадя.

АРАПИНЪТ

/Изгледва солдата и той се спира. На Донка./

Дай ги, че хайде. Идим на Загра;

жени там много. Едирне пратим.

/Донка му дава обещите си/

Няма ли друго, сахат, синджири?

ДОНКА

Няма ни дявол.

АРАПИНЪТ

Е, хайде, Загра.

ТАНА

/Стой като втрещена и дума само:/

Боже ли, Света Богородичке!

ЕДИН ОТ СОЛДАТИТЕ

/Блѣсва я в гръбът с дънерът на пушката си/

Хад' и ти, мари, какво го чякаш.

/Покарват ги/

Поява V

На край Загра

/Горните без Слава. Турци, кадъни наизлезли от градът. Солдатите карат Донка с децата и Тана. Турците се гаврят с тях, кадъните ги хулят и псуват, ввѣрлят връз тях каквото завърнат. Стар един турчин дохожда близу при тях и се вторачи в децата, после присяга да ги отнеме от майка им/.

ДЕЦАТА

О, мамо, майчо, недей ни дава.